

MARC RUYTERS over de tentoonstelling 'Mountain of Happiness in Courtesy Galerie Kussneers, Antwerpen (tot 12 maart 2011) Haar een echte mensenvriend noemen is niet meteen vanzelfsprekend, zeker als je naar het nieuwe werk kijkt van Marilou Van Lierop (°1957), deze dagen te zien in de Antwerpse Kusseneers Gallery. Van Lierop heeft al een lange staat van dienst en is vooral bekend om haar vervreemdende landschappen, waarbij ze bewust afstand neemt van de idyllische landschapjes van zoveel genreschilders. Bij Kusseneers zijn die onherbergzame, beschadigde en donkere landschappen er ook, maar ook de mens maakt zijn opwachting, vaak in dichte drommen. In 'Mountain of Happiness / Strand' zien we bijvoorbeeld een mierenhoop van mensen aan een strand: het doet denken aan 'Les Bains a Ostende' van James Ensor, maar hier geen ironie, spot of wat dan ook, wel de dreiging van de massa, het naast elkaar staan, zitten of lopen, totaal geen aandacht hebbend voor elkaar. In 'Slaughterhouse' gaat ze nog verder: in de stallen voor het slachthuis, waar de dieren op hun executie wachten, schuilen nu de menselijke afwijkingen en gebreken, zoals 'psychopat', 'revenge killing spree', 'video games' (de teksten gaan over het bloedbad in Columbine High School) enzovoorts. Het slachthuis van de menselijke psyche. Van Lierop gebruikt foto's uit bladen en magazines die ze bewerkt, manipuleert en beschildert, zodat het oorspronkelijke beeld soms niet meer te herkennen is. Ook hier is de mens geen vriendelijk wezen, zoals op het blad 'Anti-Mantsjoe Nationalisten', waar de hoofden van de verslagenen op tafel liggen, terwijl de overwinnaars toekijken. Soms gaat het er minder onvriendelijk aan toe, zoals in 'Garage Sale', waarin je twee mannen via de spiegel van een te koop aangeboden dressoirkast ziet weglopen, of zoals in 'Zeeuwsch Meisje draagt het water', waarin het personage, tot aan haar middel in een zee of meer, het water aan haar oksels lijkt op te trekken. Marilou Van Lierop schildert in witten, grijzen en zwarten, eigent zich de beelden toe. Maar ze tekent ook precies, zeker als het op de kleine mensensfiguurtjes aankomt. Haar wereld is tegelijk herkenbaar en surrealistisch, lichtjes misogyn, maar toch niet afstotend. Integendeel, ze slaagt er in om een wereld op te bouwen die vraagt om bekeken en geïnterpreteerd te worden. In de galerie is ook nog werk te zien van de Amerikaanse Jo Hormuth, dat in een post-pop art sfeertje zit: een groot 'schilderij', samengesteld uit bubblegumvormen in polyester, en een reeks lijsten, gevormd door met in klei geknede vingerafdrukken, alsof de kunst 'gemasseerd' moet worden. Maar de lijsten zijn wel leeg... uit art #78 van 3.03.2011